

နေ့ယင်မြင့်

သူ့အလှည့်လေးရောက်ပါစေ

ပန်းချီမောင်ကျော်ညွှန်း • အဖွဲ့

အခန်း (၁)

"ဟိုကောင်မလေး...လေးယောက် တွေ့လား"

"တွေ့တယ်...လေးယောက်ပေါင်းရင် မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်တယ်"

ကျော်ကျော်ဦးက ပြော၍ သန့်ဇင်သိန်းက ထောက်ခံနေတာကို 'နေရင့်'စိတ်မဝင်စားချေ။ ကိုယ့် မုန့်ဟင်းခါးပဲ ကိုယ်ငုံစားနေခဲ့သည် ။ 'နေရင့်'က မုန့်ဟင်းခါးတော်တော်ကြိုက်သည် ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ အိမ်မှာ အလှူမင်္ဂလာအကျွေးအမွှေး တစ်ခုခုစီစဉ်တိုင်း-

"မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးကွာ"ဟု အမြဲပြော၏။

မုန့်ဟင်းခါးကျွေးသော အလှူဆိုလျှင်'နေရင့်'တို့ လွတ်ခဲပါတိခြင်း။ ကြွရောက်အားပေး ချီးမြှင့် မြဲ ဖြစ်၏။ ဒီအလှူက ခင်မာလာစိုး၏ မွေးနေ့အလှူပဲ ဆိုပါတော့။ မွေးနေ့ရယ်လို့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်ကြီး လုပ်တာတော့ မဟုတ်ချေ။ သူငယ်ချင်းတွေ ကျောင်းပိတ်တုန်း ဆုံချင်လို့ ကိုကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေချည်း သီးသန့်ဆုံစားသောပွဲ ဖြစ်၏။

"တစ်အိမ်အိမ်က အစားအသောက် တာဝန်ယူစီစဉ်မယ်ကွာ။ သဒ္ဓါပေါက်ရင် တစ်ယောက်တည်း ကျွေးရင်လည်း ကျွေး၊ ပိုက်ဆံ ဝိုင်းထည့်ဆိုလည်း ထည့်မယ်။ အဲဒါ ဘယ်နေ့ဖြစ်ဖြစ် မရဘူးလား"

သန့်ဇင်သိန်းက ပြောခဲ့သေးသည် ။

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ သဇင်ရယ်"

သန့်ဇင်သိန်းခမျာ ယောက်ျားစစ်စစ်ကြီးဖြစ်ပါလျက် သူ့နာမည်ကြောင့် 'သဇင်သိန်း' အခေါ်ခံ ရကာ အပေါင်းအသင်းတွေက လူလယ်ကောင် 'ချွတ်' ချင်ပြီဆိုလျှင် 'သဇင်' အခေါ်ခံရရှာတော့၏။

"ငါက ကျွေးမွေးဖို့ စေတနာရှိနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်းကြီး ကျွေးရတာနဲ့ စာရင် မကြာခင် ရောက်လာ တော့မယ့်ငါ့မွေးနေ့ကလေးကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်စားလိုက်ကြမယ်ဆိုရင်....ဆိုရင်..."

"သက္ကရာဇ် နှစ်ထောင်မှ ပြောဖို့ စိတ်ကူးရှိရင် ငါတို့ ပြန်မယ်"

"ဪ...မွေးနေ့ အကျွေးအမွေးလေးဖြစ်သွားတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးလည်း ရတာ ပေါ့ဟယ်...ဒါ ပြောမလို့ ပါ"

"ဝဲ့...ဝယ်...."

ပြည်သူ့တရားရှင် ရုံးဖွင့်သလို ဝိုင်းအော်ပေးလိုက်ကြခြင်းဖြင့် မွေးနေ့အလှူလေး ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားခဲ့ ရ၏။

"မုန့်ဟင်းခါးကျွေး"

"အဲဒီ မုန့်ဟင်းခါးသရဲကတော့လေ...နင်သေရင် ဟင်းရည်အိုးစောင့်တဲ့ ပြိတ္တာဖြစ်မှာ ပဲ"

"အနံ့ရှူရချည်သေး"

ဒီနေ့တော့ 'ခင်မာလာစိုး၏ မွေးနေ့။ သူငယ်ချင်းတွေ စုပေါင်း မုန့်ဟင်းခါးစားပွဲကြီးနှင့် မသထာရေစာ မွေးနေ့လက်ဆောင် တောင်းပွဲကြီး' ဟု နေရင့် နာမည်တပ်သောပွဲက ဖြစ်ထွန်းခဲ့ပြီ။ မိန်းကလေးဆိုလျှင် ယောက်ျားချင်းပေါင်းသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါင်းလို့ ရမှ ၊

နင်တစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း ပြောလို့ ဖြစ်မှ နေရင့် ပေါင်း၏။

"လုပ်လီလုပ်လဲ့နဲ့ ဟန်ဆောင်ကာ မူဝိုဆိုတဲ့ ဟာမျိုးဆို...နည်းနည်းမှ စိတ်မရှည်ဘူး"ဟု နေရင့် ပြောဖူး၏။

"နင့်စိတ်က ဘယ်တုန်းကရော ဘယ်နေရာမှာ ရှည်ဖူးလို့ လဲ၊ ဆယ့်နှစ်ရာသီ စိတ်တိုရဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့...မျောက်ညို"

ရုပ်ပြကာတွန်းဇာတ်လိုက် နာမည်တွေလည်း သူတို့ အုပ်စုထဲ ရောက်ကုန်သည် ။

အဲဒီလိုမျိုး‘နေရင့်’က ကျော်ကျော်ဦး...‘ဟိုကောင်မလေး လေးယောက် တွေလား’ဆိုတာကို ဘယ်မှာ စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ပန်းကန်ထဲ ပဲသီးစိမ်း နုတ်နုတ်လှီးထားတာလေးတွေ ဖြည့်လိုက်၊ ငရုတ်သီးမှုန့် ထည့် လိုက်လုပ်ရင်းက...

"ကြက်သွန်နီ ဥကြီးကြီး နှစ်လုံးလောက် ပါးပါးလှီးပေး"ဟု ထအော်နေ၏။

"မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ကြက်သွန်စိမ်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ငါကြိုက်လို့ "

မွေးနေ့ရှင်ခမျာ သူက အလှူရှင်မို့ မတတ်သာစွာ ထ,လုပ်ပေးရင်း မျက်စောင်းတထိုးထိုး ဖြစ်နေ၏။ အဲသည် အချိန်မှာ သန့်ဇင်သိန်းက‘လေးယောက်ပေါင်း မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်တယ်’ဆိုသော စကားကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဝင်စားချင်၏။ ဒါတောင် ဟင်းရည်ထပ်ထည့်နေရသည် မို့ မော့မကြည့်အားသေးပါ။

"ဘာလဲ...မြင်းတစ်ကောင်ဆိုတာ ငါတောင် မသိသေးဘူး"

မွေးနေ့ရှင်က မေး၏။ ဒီပွဲမှာ ခင်မာလာစိုး၏ အထက်တန်းကျောင်း
တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ လာသည် ။ တက္ကသိုလ်သူငယ်ချင်းတွေ လာသ
ည် ။ ကျူရှင်ဝိုင်းမှ သူငယ်ချင်းတွေလည်း လာသည် ။ ယောက်ျားလေး
ရော မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေပါ ပါ၏။အချို့တစ်အုပ်စုနှင့်တစ်အုပ်
စု၊ တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ မမြင်ဖူး မသိဖူးကြချေ။

"ငါ့ကို မဏ္ဍိုင်ထားပြီး ဟိုဘက် ဒီဘက် အုပ်စုတွေချင်းလည်း ငါမိတ်
ဆက်ပေးမယ်၊ သူငယ်ချင်း ပွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းချက်ရှိတယ်
။ အချင်းချင်း မောင်နှမလို သဘောထားရမယ်။ စိတ်ပုပ် မွေးခြင်းနဲ့ မနာ
လိုခြင်းကို ခွင့်မပြုဘူး"

"အဲဒါ ငါတို့ လာမပြောနဲ့ ၊ နင်တို့ မိန်းမတွေအချင်းချင်းပြော၊ စိတ်ပုပ်
တာ မိန်းမအလုပ်"

"ဟုတ်တယ်...မိန်းမတွေက စိတ်ပုပ်တယ်။ ယောက်ျားတွေက ယုတ်
မာရုံလေးရယ်"

အဲသည် လိုလည်း နှုတ်ချင်း ရန်ဖြစ်ပြီးပြီ။ မွေးနေ့ရှင်တောင် မသိရ
သေးသော လေးယောက် ပေါင်း မြင်းတစ်ကောင် ကိစ္စကတော့ စိတ်ဝင်
စားဖွယ် ဖြစ်ချေ၏။

"သူတို့ နာမည်တွေ သိလား"

"ဪ...ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ ငါသိတာပေါ့၊ နင်တို့ နဲ့ တောင် မိ
တ်ဆက်ပေးရဦးမယ်"

"တချို့အိမ်တွေမှာ ပန်းပင်စိုက်ရင် ခွာလေးခွာပြည့်အောင် စိုက်တ
ယ်ဆိုတာ ကြားဖူးလား"

"ဒါလေးများ ဟယ် သိပါတယ်။ ခွာဖြူ၊ ခွာဝါ၊ ခွာညို၊ ခွာပြာ"

"ဟေ့...ခွာပြာက ခွာပြာသာဆိုတယ် ခွာခရမ်းကြီး"

"ဪ...ဗဟု သုတလေး လက်တစ်ဆစ်ကို ဝင်ကြားနေပြန်ပြီ"

"ချော်တောက ငေါ့တော့မယ်၊ နားထောင်ကြစမ်းပါဟာ မရှာရှည်
တွေရဲ့ ၊ ငါသိချင်လှပြီ၊ မစောင့် နိုင်တော့ ဘူး"

ကျော်ကျော်ဦးက ထအော်၏။

"နင့်အိမ်မှာ စိုက်မလို့ လား"

"ငါကတိုက်ခန်းနေတဲ့ ကောင်။ နင့်ခွာတွေ ဘယ်နားသွားစိုက်ရမှာ
လဲ၊ ဟေ့ကောင်...သင် ပြော"

"သင်ခေါ်ရင် မပြောဘူး"

"မောင်သန့်ဇင်သိန်းကလေးရယ် ပြောတော်မူပါ၊ မိန့်ခွန်းတော်ချွေပါ
"

"ခွာလေးခွာက စပြောရမှာ ပဲ....မှာ ပဲ"

သင်အခေါ်ခံရသည် မို့ မိန်းမလျှာပုံစံ ထလုပ်ပြပြန်သောကြောင့်
ဝါးခနဲရယ်သံ ကျယ်သွား ရတော့သည် ။ သူတို့ ပြောနေသော လေး
ယောက်ပေါင်း မြင်းတစ်ကောင် အုပ်စုက လှမ်းကြည့်သည် ။

"မြင်းဆိုတာ ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါ။ မြင်းမှာ ခွာရှိတယ်။ ခွာလေး
ဖက်စုံတော့ ကဆုန် ပေါက်ပြီး ပြေးတာပေါ့"

"ဒါ...အဆန်းလား"

"အိမ်တွေမှာ လည်း ခွာလေးခွာ စိုက်ကောင်းတယ်။ မြင်းများ ကဆု
န်ပေါက်ပြေးသလို အစစ တိုးတက် အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းတယ်ပေါ့ဟာ"

"ငါကြားဖူးတာကတော့ ငွေရယ်၊ ရွှေရယ်၊ စံပယ်ရယ် တစ်နေရာတည်း ရောစိုက်ရတယ်တဲ့ ။ ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ စံပယ်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တဲ့ "

"ဘာလဲဟ...ရွှေ၊ ငွေဆိုတာ"

"ဪ...ငါ့နယ် ကောင်မလေးတွေရှိနေလို့ ပန်းထည့်မပြောတာကွ"

"အေး...သဘောပေါက်ပြီ"

ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်သည် မို့ လေးယောက်ပေါင်း မြင်းတစ်ကောင် အုပ်စုက လှမ်းကြည့်ကြ ပြန်သည် ။

"ကြည့်တယ်"

"မျက်စောင်းလက်နက်ပုန်းလည်း ပါတယ်ကွ"

"သူတို့ လေးယောက်က ခွာလေးခွာလေး။ ခွာဖြူရယ်၊ ခွာညိုရယ်၊ ခွာဝါရယ်၊ ခွာပြာရယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ စိမ်းဖန့်ဖန့်တဲ့ ၊ ခင်လေးညိုတဲ့ ၊ ဝါဝါထွန်းတဲ့ ၊ ပြာလွင်ရီတဲ့ "

"ဘာ...ပျာလောင်ရယ်တယ် ဟုတ်လား၊ ပျာလောင်တောင် ရယ်တယ် ဆိုရင်တော့ တော်တော် ဟာသရသ မြောက်လို့ ပဲ"

"ဆေးရိုးသည် ...တိတ်စိမ်း"

"ကျော်ဦး...သက္ကရာဇ်နှစ်ထောင် မပြည့်ခင်ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိလား"

"ပြောပါမယ်ဟ...ဘာ ဒီလောက်လောနေတာလဲ။ သူတို့ က ကဗျာရေးတာ၊ ခွာတွေက ကဗျာရေး တဲ့ ကလောင်နာမည်တွေ၊ လေးယောက်ပေါင်းပြီး ခွာလေးခွာ ဆုံသွားတော့ လေးယောက်ပေါင်း မြင်းတစ်ကောင်

င်လို့ ငါပြောတာ"

"ကဗျာက ဘယ်မှာ ရေးတာလဲ"

"စာအုပ်ထဲမှာ "

"ဘယ်မဂ္ဂဇင်းလဲ မေးတာ"

"မဂ္ဂဇင်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ ဘာသာ ကိုယ့်အိမ်က စာအုပ်ထဲ ကိုယ် ရေးပြီး လေးယောက်သား အပြန်အလှန် လဲဖတ်တယ်တဲ့ "

"ပေါသားပဲ"

"ဒါ...ဝါသနာကို အောက်ခြေက အစပျိုးတာ ခေါ်တယ်။ မလှောင် ကောင်းဘူး"

"ထားပါတော့ နင်က ဘယ်လိုသိလာတာလဲ"

"သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်က ဝေမာနဲ့ ခင်တယ်။ နောက်တော့ တစ် ဖွဲ့လုံးနဲ့ ခင်သွားတယ်။ ဝေမာ့ဆီက တစ်ဆင့်ဖတ်ရတာ"

ဝေမာသည် သန့်ဇင်သိန်းနှင့် မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲတော်သည် ။ ကျောင်းချင်း ကျူရှင်ချင်း မတူ၍ မခင်ကြပါ။ သန့်ဇင်သိန်းတို့ အိမ်မှာ အလှူအတန်း ပွဲလမ်းရှိလျှင် ကြံဖူးသည် မို့ မြင်ဖူးကြသည် ။

"ကဗျာမှာ ခွာနာမည်တွေ ထိုးထားလား"

"အေး...ငါဖတ်ရတာ ခွာဖြူ"

"ကောင်းလား"

"ပြောတတ်ဘူး၊ ငါတော့ ကျက်ထားလိုက်တယ်"

"ရွတ်ပြ"

"မိုးကောင်းကင်ကို အပြာရောင် ဘယ်သူဆိုးပေးသလဲတဲ့ ။ တောအုပ်ကြီးပေါ်အစိမ်းရောင် ဘယ်သူသွန်းလောင်းသလဲတဲ့ ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ရောင်လွှမ်းစေသူကို ငါသိတယ်...တဲ့ "

"အလဲ့ကွယ်...ဘယ်ဆိုးလို့လဲ"

"ခေါင်းစဉ်က သူ့ခိုးမိသည် ...တဲ့ "

"အာ...ယိုးယိုး"

"ဝဲ့...ဝယ်..."

ဘာအကြောင်းအရာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအသံက ထ,ထအော်နေကြမို့ ဝိုင်းအော်လိုက်တော့ ဟိုဘက်အုပ်စု မှ လှည့်ကြည့်ကြပြန်သည် ။

"မျက်ခုံးရှုံ့လက်နက်ပုန်းရယ်၊ မျက်စောင်းဒုံးကျည်ရယ်၊ နှုတ်ခမ်းထော် လက်နက်ကြီးရယ် လာပြီဟေ့"

"ကြားဖူးနားဝတွေ အော်မနေနဲ့ "

ဒီဝိုင်းမှာ ကြာပြီမို့အိမ်ရှင် ခင်မာလာစိုးက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည် ။ ဒီအပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး က ခင်မာလာစိုးဆယ်တန်းကတည်းက ကျူရှင်ဝိုင်းအဖြစ် သုံးရုံကလွဲ၍ အခန်းဖွဲ့မရှိသော ခန်းမကြီး ဖြစ်၏။ ကော်ဇောခင်းကာ ခုံပုလေးများ ချလျက် ကော်ဇောပေါ်ထိုင်စားစနစ်ကြောင့် ဘောင်းဘီဝတ် ယောက်ျားလေးများ တင်ပျဉ်ခွေရသည် ။

"ဟိုဘက်ဝိုင်း ကူးလိုက်ဦးမယ်။ ဟိုသရဲ စားလို့ ဝရင် လိုက်ခဲ့ကြ၊ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

ပဲကြော်နှင့် ဟင်းရည် သောက်နေပြန်သော နေရင့်ကို မျက်စောင်း

ထိုး၍ ပြောသည်။ ။

"နင် မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား"

"အဲဒီဝိုင်းလည်း မစားရသေးဘူးဟ...ဒီကိုအလာ အလှူတစ်ခုမှာ ကြာဇံချက် ဝင်သောက်လာခဲ့ လို့ တဲ့ ၊ ခဏကြာမှ စားမှာ "

"ငါတို့ စားပွဲလာထိုးမယ်"

"ကောင်းသားပဲ။ ငါ...အဲဒီဝိုင်းမှာ ပဲ စားလိုက်တော့မယ်။ နေရင့်... အရူးမမြင့်သေးဘူးလား၊ အလကား ရတိုင်း နင်းစားနေ "

စကားပုံက 'နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ' ဖြစ်၏။ နေရင့်နာမည်က 'နေရင့်' ဖြစ်နေတော့ သူငယ်ချင်းတွေက...

"နင်ကတော့ နေရင့်လေ အရူးမြင့်လေ ဖြစ်မှာ ပါ"ဟု ဝိုင်းစထားခဲ့ကြ၏။

"ငါကမွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ရွှေထည်ကြီးများ တောင်ပေးထားတော့ တန်အောင်စားရမယ်"

"တကယ်ကြီးလား"

"နင်မယုံရင် ဖွင့်ကြည့်ပေါ့"

"ကြည့်မှာ "

ခင်မာလာစိုးက ဟိုဘက်ဝိုင်းသို့ ထသွားတော့သည်။ ။

နေရင့်က မုန့်ပွဲမပြင်ရသေးသော ပန်းကန်လွှတ် တစ်ခုတောင်းယူ၏။
"ပန်းကန်ထဲမှာ ငရုတ်သီးမှုန့် စတီးဇွန်းကြီးနှင့် သုံးဇွန်းမောက်မောက်
ထည့်၏။ ဘေးမှ သူငယ်ချင်းတွေက နေရင့်လုပ်ပုံကို ကြည့်နေကြသည်။
"ငရုတ်သီးမှုန့်တွေကို ပန်းကန်အလယ်မှာ စုပြီးသည့်အခါတွင် အပေါ်မှ
မုန့်ဟင်းခါးဖတ်နှင့်ဖုံးသည်။ ပဲကြော်ချေပြီးသား အနည်းငယ်နှင့် ထပ်
ဖုံးသည်။ နံနံပင်လေး ဖြူး၏။

"ဘယ်သူ့ ဂျောက်ချမလို့ လဲ"

"မွေးနေ့ရှင်။ မျက်ရည်လိုကျတဲ့ ဟင်းရည်နဲ့ ချဉ်စုတ်စုတ်
မုန့်ဟင်းခါးဖတ်တို့ ရဲ့ ချစ်ခရီးမှာ အိုကွယ်... တို့ မွေးနေ့လေး စပ်လိုက်
တာ...ဆိုတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရတာပေါ့"

"ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း"

လက်ခုပ်သံက ကျယ်သွားသည် မို့ ခင်မာလာစိုးက မသင်္ကာစွာ လှ
ည့်ကြည့်သည်။ နေရင့်က သူ ထောင်ချောက်ဆင်ထားသော မုန့်ပန်းက
န်ကို သူပဲ ကိုင်ထားသည်။

"စားကြတော့မလားဟေ့"

"အေး...လူကလေးတို့ စားပွဲထိုးပါ"

သန့်ဇင်သိန်းက ဟင်းရည်ချိုင့်ကြီး မ၏။ ကျော်ကျော်ဦး၊ ထွန်းမင်းခို
င်၊ မြင့်အေးနှင့် ကျော်စွာက မုန့်ဟင်းခါး တစ်ယောက်တစ်ပန်းကန်စီ ကို
င်လိုက်ကြသည်။ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ စားမည့်မိန်းကလေး ငါးယောက်၊ မုန့်
ပန်းကန် ငါးပန်ကန်၊ နေရင့်ကိုင်ထားသော မုန့်ပန်းကန်ထဲမှာ ငရုတ်သီး
မှုန့်တွေ အများကြီးကို မမြင်အောင် ဖုံးဖိထည့်ထားသည်။ စည်သူအောင်
င်က လိုက်ပွဲမုန့်ဖတ်ချည်းပါသော ပန်းကန်ကို ကိုင်သည်။

"မမွေမှာ ကျနေတာပဲ။ မွေတာနဲ့ တွေ့ပြီ"

"ငုံ့မကြည့်ဖြစ်အောင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားတွေ ပြောနေကြ"

"အေး"

ဂျောက်တွန်းရေးအဖွဲ့က ချီတက်လာသည် ။ ကျော်ကျော်ဦး၊ ထွန်းမင်းခိုင်နှင့် ကျော်စွာ။ ပြီးတော့ နေရင့်၊ မြင့်အေး၊ စည်သူအောင်က နောက်ဆုံးမှာ ။ ခြောက်ယောက်သားက တန်းစီချီတက် လာပြီး သန့်ဇင်သိန်း ဟင်းရည်သမားက ဘေးမှ လိုက်သည် ။ လာပုံတွေကိုက ရယ်ချင်ဖွယ်မို့ မိန်းကလေး ငါးယောက်သား ပြုံးစိစိတွေ ဖြစ်နှင့်လေ၏။ ကျော်ကျော်ဦးမှ စ၍ မုန့်ပန်းကန်တွေတစ်ယောက် တစ်ပန်းကန် ချပေးလိုက်ရာ သုံးပန်းကန်ချပြီးပြီ။ ကိုယ်ရှေ့ရောက်လာသော မုန့်ပန်းကန်ကို ဒီတိုင်းပဲကြည့်နေလိုက်လျက်ဘေးမှ သူငယ်ချင်းထံ ဦးစားပေးစနစ်ဖြင့် တွန်းပို့ပေးခြင်း မရှိပါ။ ဘေးလူအတွက်လည်း ခုချက်ချင်းချမှာ ပဲ ဖြစ်၏။

ဒီတော့...

နေရင့်က သူ့ကိုင်လာသော ပန်းကန်ကို ခင်မာလာစိုးရှေ့သို့ စိတ်ချစွာ ချပေးလိုက်တော့သည် ။ ခင်မာလာစိုးက မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်သည် ။ အလှူရှင်ဖြစ်သည် ။ ထိုအကျွေးအမွေးက သူကျွေးတာဖြစ်မည်။ တခြားသူတွေ ဦးစားပေးစနစ် မသုံးပေမယ့် သူကတော့ သုံးရမည်ဟု ယူဆ၏။ သူ့ရှေ့သို့ ရောက်သည့်မုန့်ပန်းကန်ကို ခုထိ ပန်းကန်မရသေးသော စိမ်းဖန့်ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည် ။ သူက နောက်ဆုံးမှ ယူမည်။ မြင့်အေးက စိမ်းဖန့်ရှေ့မှာ မုန့်ပန်းကန်ချဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိ၍ သူ့တာဝန်ကို သူ ဆောင်ရွက်၏။

"ဟဲ့...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါပို့ပေးပြီးပါပြီ မြင့်အေးရယ်..."

မျက်နှာလုပ်လိုက်တာ"

"နင်က ဟိုပန်းကန်စား၊ သူ့ဖို့ က ဒါ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် တူတူပဲ"

"မတူဘူး"

"ပြီးရော"

စိမ်းဖန့်ရှေ့မှာ ပန်းကန်နှစ်ခု ရောထွေးသွားရ၏။ ခင်မာလာစိုးက ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို ပြန်ဆွဲယူသည် ။ မြင့်အေးသွားကလေးဖြဲ ရယ်ပြနေ၏။

"လူမှန် ပန်းကန်မှန် ဟုတ်ရဲ့ လား"

နေရင့် တတောင်နှင့်တွက်၍ ကြိတ်မေးတော့ မြင့်အေးကလည်း ကြိတ်ဖြေ၏။

"ဟုတ်တယ် ထင်တာပဲ"

သန့်ဇင်သိန်းက ဟင်းရည်လိုက်ဆန်းနေပြီ။

"ဒီမှာ ...ဒီမှာ ...ဟိုလေ၊ ဟိုကားကြည့်ပြီးပလား၊ ဟိုဟာ...သိပ်ရယ်ရတာ၊ ဟေ့ကောင် ဘာကားလဲ"

"ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့ "

ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့ ဆိုသောစကားကြောင့် မိန်းကလေး ငါးယောက်လုံး မော့ကြည့်လိုက်ကြည်။ လူသဘာဝဆိုတာ မလုပ်ပါနှင့်ဆိုမှ လုပ်ချင်၏။ အမှန်က ကျော်စွာ ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့ ဟု ပြောခြင်းမှာ ညကမှ သူကြည့်ခဲ့ရသော ဗီဒီယိုကားနာမည်ကို ရုတ်တရက်သတိရပြီး အော်ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ကျော်စွာက ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့ ဆို

တော့ မဟုတ်တာ ဘာလုပ်မလို့ လဲ အတွေးဝင်ကာ မျက်ဝန်း မရွေ့စတမ်း ကြည့်ကြတော့သည်။ ။

"အေး...အေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကား သိပ်ရယ်ရတယ်"

"ဒွေးရယ်၊ အရိုင်း၊ ကုသိုလ်နဲ့ ကင်းကောင် ပါတယ်မဟုတ်လား"

"ငှက်ပျော်ကြော်"

"မပါဘူးထင်တယ်၊ မတွေ့မိဘူး"

"ဒါ မသေချာရမယ့်ကိစ္စလား၊ ပြတ်ပြတ်ပြော"

"ကြော်ငြာသီချင်းတွေ ဖွင့်ပြီး က,တာလေ"

"လုပ်ပြဦးမလို့ လား"

"ဘယ်နေလိမ့်မလဲ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသောစကားတွေက မြန်လည်း မြန်၏။ ဝါကျတစ်ကြောင်း ပေါ်တစ်ကြောင်း ထပ်ကာ တိုးမပေါက်အောင် စေ့၏။ သူတို့ ဘာသာ ပြော၊ သူတို့ ဘာသာ ရယ်၊ အမူအရာ လုပ်သူက လုပ်။ သန့်ဇင်သိန်းကကျတော့...

"ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့ ...ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့ ...ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့
"ဆိုတာကို မရပ်မနား ဆက်တိုက် အော်ပေးနေသည် ။ ခင်မာလာစိုးက စလို့ တခစ်ခစ်ရယ်တော့ မိန်းကလေးတွေအားလုံး လိုက်ရယ်၏။ သန့်ဇင်သိန်းက 'ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့' မှန်မှန် အော်နေလို့ ကို ဘယ်သူမှ မျက်လွှာမချ အောက်မငုံတော့ဘဲ ဆက်တိုက်ကြီး မော့ကြည့်နေလိုက်ကြသည် ။ လက်က သူလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို မျက်စိအကူအညီမလိုဘဲ လုပ်နိုင်၏။ မုန့်ပန်းကန်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ခေါက်သည် ။ မုန့်ထဲမှာ အာရုံမရှိ။

ထိုးထိုးထွန့်ထွန့် အမူအရာကို အရွယ်ကြီးတွေနှင့်မလိုက် လုပ်ပြနေကြ သူတွေထံမှာ ပဲ အာရုံက ရှိသည် ။ မုန့်ကို မကြည့်ဘဲ ခပ်စားလိုက်ကြ တော့သည် ။

"အား...ခရူး...ဂူး..."

စိမ်းဖန့်ကိုယ်လုံးလေး နောက်ယိုင်သွားတော့သည် ။ ပါးစပ်ထဲမှ မုန့် တွေ ပြန်ထွက်ကျသည် ။ လွတ်ကျသောဇွန်းက သူ့မုန့်ပန်းကန်ထဲ မဝင် ဘဲ ရှေ့မှာ ချထားသော ငံပြာရည်ပန်းကန်ထဲ အရှိန်နှင့်ကျ၍ ငံပြာရည် တွေ စဉ် ထွက်ကုန်၏။ အနီးဆုံးလူဆီသို့ ရောက်၏။

"ဘာဖြစ်လဲ"

"စပ်...စပ်..."

စိမ်းဖန့် မပြောနိုင်ပါ။ ဟပ်ချိုး...ဟပ်ချိုးလည်း ချေ၏။ မျက်ရည်နှင့် နှာရည်များက အရှက်ကွဲလောက်အောင် ကျသည် ။ မုန့်ကို တစ်ချက်နှစ် ချက်ပဲ ခေါက်ဖြစ်တော့ ငရုတ်သီးမှုန့်တွေက အလုံးလိုက် ဇွန်းထဲပါလာ သည် ။ ဒါကို ပါးစပ်ထဲသွင်း၊ လျှာနှင့်လိုမ့်လိုက်ရုံနှင့် သေလုအောင်စပ်ပြီး သီးသွားတော့ ဟင်းရည်ကောင်းကောင်း မစိုသေး သော ငရုတ်သီးမှုန့် တချို့က အပြင်ပိုင်းမှာ လုံးနေပေမဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ အခြောက်အတိုင်းရှိနေကာ ဘောလုံးတစ်လုံး ကိုက်ဖောက်လိုက်သလို ဖြစ်လျက် အာခေါင်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်တို့ ထိ မွန်တက်သွားရတော့သ ည် ။

"စိမ်းဖန့်...စိမ်းဖန့်"

ကိုယ့်ဇွန်းတွေ ကိုယ်စီပစ်ချတော့ အဖိတ်ဖိတ် အစဉ်စဉ်။ ခင်မာလာ စိုးက ထွေးခံတစ်လုံး ပြေးယူ၏။ စိမ်းဖန့် လက်နှင့်ကာသည် ။ မတ်တပ်

ထရပ်ဖို့ အကူအညီတောင်းဟန် ပြ၏။ ဝါဝါထွန်းနှင့် ခင်လေးညိုတို့ က တွဲထူလိုက်သည် ။

"ရေချိုးခန်းလား"

စိမ်းဖန့်ခေါင်းညိတ်သည် ။ ရေချိုးခန်းထဲရောက်မှ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သန့်စင်၊ ပလုတ်ကျင်း၊ ရေသောက်၊ ခင်မာလာစိုး ယူလာပေးသော သကြားမှုန့်တွေကို လျှာပေါ်ပုံ၊ ပလုတ်ပြန်ကျင်း အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ပြီးမှ နောက်ဆုံးမှာ သကြားလုံးတစ်လုံး ငုံလိုက်နိုင်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက် လေ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တွတ်တွတ်ရဲကာ ဖြီးလိမ်း ခြယ်သထားသမျှ တွေလည်း ပြောင်စင်သွားသည် ။ နှာခေါင်းက ညှစ်ရလွန်းလို့ အထိ မခံ နိုင်အောင် နာ၊ ငရုတ်သီး မွန်ကာ စပ်ထားသောအရှိန်ကလည်း မသေ သေး။ အင်္ကျီလုံချည် အကောင်းစား လှတပတေလေးတွေလည်း ပေကျံပွ လူလယ်ကောင်မှာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရခြင်းပါပဲ။

"ငါ့အင်္ကျီတွေနဲ့ ခဏလဲလိုက်နော်"

မလဲလို့ မဖြစ်ပါ။ မုန့်ဟင်းခါးမို့ ငံပြာရည်နံ့ကလည်း တထောင်း ထောင်း။ စားလို့ သာကောင်းတာ ပေကျံပြီ ဆိုလျှင်အနံ့က တော်တော် ဆိုးသည် ။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကျထားတာတွေလည်း ပေနေ သေးသည် ။ အိမ်ရှေ့မှ အပေအကျံများကိုတော့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး တွေက ပြေးသိမ်းသည် ။ စားပွဲတစ်ခုလုံးကိုပါ သိမ်းပစ်လိုက်ရသည် ။ ထိုစားပွဲပေါ်ရှိ မည်သည့်ပစ္စည်းတစ်ခုတလေမျှ ပြန်လည် စားချင့်ဖွယ် မ ရှိပြီ။ အဖိတ်ဖိတ်အစဉ်စဉ်နှင့် ဟိုပေ ဒီကျံ။ ပါးစပ်ထဲက ပြန်ထွက်တာ တွေနှင့်လည်း ကူးလူးရောယှက်ကုန်ပြီ။ ပြီးတော့ အိမ်ရှင် ခင်မာလာစိုး အပါအဝင် မည်သူမျှ စက်ကွင်းမလွတ်။ ငံပြာရည်စက် စဉ်သူစဉ်၊ ကိုယ့် ဇွန်းကိုယ် ကမန်းကတမ်း လွတ်ချလို့ ကိုယ့်ဟင်းရည်ကိုယ်ပြန်စဉ်သူက

စဉ်။ စိမ်းဖန့် နှာချေလိုက်လို့ ထွက်လာသော မုန့်ဖတ်တွေက အရှိန်အား ကောင်းကာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထိ လာမှန်ခံရသူက ခံရ။

စိမ်းဖန့်မှာ ရှက်လည်း ရှက်၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း အားနာ၊ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပေကျံနံစော်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း အရှက်ကွဲ။ လူကြားထဲမှာ ဒါမျိုး ဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ စိမ်းဖန့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလေ၏။

"ဆေးခန်း သွားမလား"

ချိုးပွဲချ ငိုသည် မို့ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ဖြစ်သွားမှန်း မသိရ။ ဆေးခန်းသွားမလား မေးရ တော့သည် ။ စိမ်းဖန့်ခေါင်းခါပြီး ဆက်ငိုသည် ။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေက အဝတ်မလဲကြပေမယ့် ဒီအဝတ်နံပေ ညစ်ပတ်ကြီးတွေနှင့် ဆက်မနေလို၍ ပြန်ချင်ပြီ။ စိမ်းဖန့်ကလည်း ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ ပြန်မည်။ တခြားသူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေတော့ ကျန်သေးသည် ။ သို့ပေမဲ့ ဒီလောက် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လိုက်သောနေရာမှာ ဆက်နေခြင်းဖြင့် အိမ်ရှင်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရာ ရောက်မည်မို့ အားလုံးက ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ခင်မာလာစိုး၏ မွေးနေ့ပွဲလေးပျက်လေသတည်း။

"မြင့်အေး"

ခင်မာလာစိုးက အိမ်ရှင်မို့ စိမ်းဖန့်ကို တာဝန်ယူ တွဲထုတ်လာရာ စွတ်ပြုတ်ရည်ထဲမှ ကြက်ခေါင်းလို သွေးမရှိ၊ သွေးဆုတ်စွာ မတ်တပ်ကလေးတွေ စီရပ်နေကြသော အုပ်စုကို တွေ့လေ၏။

"မြင့်အေး"

ခင်မာလာစိုး၏ ဒေါသသံက အကျယ်ကြီး ထွက်လာသည် ။

"နင် မိုက်ရိုင်းလှချေလား"

"ငါ မဟုတ်ဘူး "

"ငါ...ငါ လွန်သွားတယ်"

နေရင့် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ။

"လုပ်တုန်းကတော့...နင့်ကို ရည်ရွယ်တာ"

ခင်မာလာစိုးကို ပြောလိုက်၏။

"နာမည်တောင် မသိရသေးတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် နှစ်နာအောင် မနောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

နေရင့်က ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ။

"ဒါမှ မဟုတ် အပြစ်ပေးချင်ရင်လည်း ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ကိုပေးပါ"

စိမ်းဖန့် မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ တူးခါးချဉ်စုတ်နေအောင် မုန်းတီးစက်ဆုပ် သွားရသည်။ ။ အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောချင်စိတ်တောင် မရှိတော့။ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်လျှင်တောင် သူ့အပြစ်က ပေါ့တိမ္မာသွားမယ့် စိုးသည်။ ။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ချင်။ ခင်မာလာစိုးက 'မြင့်အေး' ဆိုပြီး ဒေါသနှင့်ခေါ်စဉ်က ကိုယ့်ကို အရှက်ခွဲသည့် မျက်နှာတစ်ခုတော့ မှတ်မိသင့်သည် ထင်၍ အကြည့် တစ်ချက်ရောက်သည်။ ။

"ငါ မဟုတ်ဘူး "ဆိုရုံနှင့် အကြည့်ကို သိမ်း ဖြစ်၏။

"ငါ...ငါလွန်သွားတယ်"ဟု ပြောကာ ရှေ့တိုးလာသူထံသို့ နောက်ထပ် အကြည့်တစ်ချက် တည်း လွှတ်ရုံနှင့် ရာသက်ပန် ရွံရှာ မုန်းတီးဖို့ လုံလောက်သွားတော့သည်။ ။

"စိမ်းဖန့်...စိတ်ဆိုးရင် ရိုက်ပစ်လိုက်"

ခင်မာလာစိုးက ခုထိ ဒေါသမပြေစွာ ပြောသည် ။ တကယ်လည်း စိတ်ဆိုးသည် ။ ကိုယ်တိုင် စားမိလို့ ကိုယ်တိုင် ဒီလောက်ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် တောင် နေရင့်ကျောကို အိုးဒိုင်းဆို လေးငါးချက်လောက် ပိတ်ထုလိုက်ပြီး ဒေါသပြေနိုင်၏။ ခုတော့ စိမ်းဖန့်ကို အားနာလွန်းလှပါသည် ။ စိမ်းဖန့်ဖြစ်ပုံက တော်ရုံ သီးတာမျိုးမဟုတ်။ မွန်ထူကာ အဖြစ်ဆိုးသလောက် ရှက်စရာကြီးဖြစ်သွားခဲ့ရသည် ။ ရှက်ရှာ လွန်းပါလိမ့်မည်။ မိန်းမသားမို့ ခုလို ဣန္ဒြေပျက်ရတာ ဘယ်လောက် အရှက်သည်းလိမ့်မလဲ။ ပြီးတော့ ကျန်အဖွဲ့တွေလည်း တစ်ယောက်မှ အကောင်းမကျန်။ အပေပေ အကျံကျံနှင့် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ် နံစော်ကာ အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုးရမည့် အဖြစ်ချည်း။

စိမ်းဖန့် တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောခဲ့ပါ။ တစ်ချက်မျှ ထပ်မကြည့်ခဲ့ပါ။ အောက်ထပ်သို့ပဲ ဆင်းခဲ့၏။ ခင်မာလာစိုး ပေးသော လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဝက်လောက်ထိ လုံအောင်ဖုံးထားသည် ။ မျက်ရည်က ဝေ့ဆဲ၊ နှာရည်က ကျဆဲ ဖြစ်၏။ ပါးစပ်ထဲမှာ သကြားလုံးငုံထား၍ ခံသာသလိုပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့်ထပ်ပြီး ပလုတ်ကျင်း၊ ရေငုံလုပ်ရပါဦးမည်။ ခင်မာလာစိုးက မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အိမ်ပြန်ရမည့် သူငယ်ချင်းအတွက် အိမ်ရှင်တာဝန်ကျေပွန်အောင် သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရပါမည်။

"ငါတို့ ပြန်နှင့်မယ်"

"ပြန်"

တစ်ခွန်းတည်း ပြောခဲ့၏။ တစ်ဖွဲ့လုံးကို သစ်သားမျဉ်းလုံးဖြင့် လွှဲ၍ လွှဲ၍ ရိုက်ချင်သည် ။ ဒေါသ ဖြစ်လိုက်တာ။ ခင်လို့ မင်လို့ စတယ် နော

က်တယ်ဆိုတာ တော်ရုံပဲ ကောင်းသည် ပေါ့။ ခုလိုဆိုတော့ ဘယ်လောက် အောက်တန်းကျလဲ။

နေရင့်ဆိုတဲ့ ကောင်ကိုက မကောင်းတာ။ လူဆိုး။ လူမိုက်။

အခန်း (၂)

"ဖြေနိုင်လား...ဟေ့ကောင်"

"စာမေးပွဲက ဖြေနိုင်တယ်။ ပြဿနာက လာတက်နေတာ"

"နေရင့်...ဘာတွေ အရူးမြင့်နေလဲ"

"ပြောမနေနဲ့ တော့ကွာ...ညက ဖားသားကြီး ဖုန်းဆက်ပြီး အမိန့်ချတယ်"

"မိန်းမယူတော့တဲ့ လား"

"ဒရိုင်ဘာ လုပ်ရမယ်တဲ့ ။ ကားမောင်းရမယ်တဲ့ ။ ကုမ္ပဏီမှာ တဲ့ ။ အဲဒါ...ငါဟာ ပိုင်ရှင်သူဌေးရဲ့ သားမှန်း ဦးလေး မန်နေဂျာကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ တဲ့ ။ လျှို့ဝှက်စွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ် တဲ့ ။ တစ်လကို လခ တစ်သောင်းခွဲပေးမယ်တဲ့ ။ ဒါ...တော်တော် ပိုပိုလျှံလျှံ ပေးလိုက်တာဆိုပဲ။ မုန့်ဖိုး သပ်သပ်ထပ်ထုတ်ခွင့် မရှိတော့ဘူးတဲ့ ။ ပြဿနာပဲကွာ"

နေရင့်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကို ဖြေလိုက်ကြရသည် ။ စာကျက်ချိန် သိပ်မရ လိုက်ပေမယ့် ဖြေနိုင်ကြတာ များ သည် ။ ဒီစာမေးပွဲက ဟိုအရင်ဖြေခဲ့ဖူးသော စာမေးပွဲတွေလို နောက်ထပ် အတန်းအတွက် ဖြေဖို့ မကျန်တော့။ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ ဖြစ်၏။ ဒီစာမေးပွဲ အောင်လျှင် ဘွဲ့ရပြီ။

"အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ"

"နံပတ်တစ်...ငါ အပိုးကျိုးမယ်တဲ့ "

"ဒါတော့ မှန်တယ်"

"နံပတ်နှစ်...ငါဟာ သည်းခံ စိတ်ရှည်ခြင်းဆိုတဲ့ အတတ်ကို တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်သွားမယ် တဲ့ "

"ဒါလည်း မှန်တာပဲ"

"နံပတ်သုံး...ရိုသေထိုက်သူကို ရိုသေလေးစားတတ်တဲ့ အကျင့် ရသွားမယ်တဲ့ "

"မင်းက ရိုသေထိုက်သူကို စော်ကားနေတဲ့ ကောင်ပဲ။ ဥပမာ...ငါ မင်းအဒေါ်နဲ့ ကြိုက်နေတဲ့ မင်းဦးလေးလောင်း၊ လူချင်းတွေ့ရင် ရိုသေဖို့ မကြိုးစားဘူး"

"သေပါလား"

နေရင့်က လက်သီးနှင့် လှမ်းထိုးဖို့ ပြင်သည် မို့ ကျော်စွာက ကိုယ်ကို နောက်ယှိ၍ ရှောင်ခိုက်မှာ ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန်သည် မို့ ဒီအချက် ကိုတော့ အငိုက်မိစွာ မရှောင်မိဘဲ ခံလိုက်ရသည် ။

"လက်တွေ့ စော်ကားနေပြန်ပြီ"

နေရင့်အဖေ၏ အဖေ၊ နေရင့်၏ အဘိုးလက်ထက်တုန်းက ညီကို မောင်နှမတွေ အရမ်းများ ခဲ့ သည် ။ အရင်းချည်း ဆယ့်သုံးယောက်တိ တိ။ လယ်ပိုင်၊ ချောင်းပိုင်နှင့် လယ်ယာမြေများ လက်ညှိုးထိုးမ လွဲသော တောသူဌေးများ ဖြစ်၏။ သူကြီးမျိုးရိုးဟု လည်း ဆိုသည် ။ ဝမ်းကွဲတွေ လည်း အများကြီးရှိသေး သည် ။ မောင်နှမ ဆယ့်သုံးယောက်တောင် ရှိ

သည် မို့ ပထမဆုံး သားကြီးက အိမ်ထောင်ကျ၍ ပြန်မွေး သော သမီးကြီးသည် အငယ်ဆုံးသောသား နေရင့်အဖေထက် သုံးနှစ်လောက် ကြီးနေ၏။ နေရင့်အဖေ သည် ထိုသမီးကြီး၏ ဦးလေးတော်ပါလျက် သုံး နှစ်ငယ်၏။ ထိုသမီးကြီးမှ မွေးသော သားကျတော့ နေရင့် ၏ တူ ဖြစ်၏ ။ သို့ပေမဲ့ နေရင့်ထက် သုံးလေးနှစ် ကြီးနေပြန်သည် ။ ထိုနည်းတူစွာ သွေးနည်းနည်းပါးပါး ဝေးသော ဝမ်းကွဲတွေထဲမှာ နေရင့်၏ အဒေါ် သုံး ဝမ်းကွဲလောက်တော်သူက နေရင့်နှင့် အသက်တူ အတန်းတူဖြစ်ကာ မေ ဂျာပါတူပြီး ကျော်စွာနှင့် လာကြိုက်နေကြတော့ နေရင့်မှာ အနှိမ်ခံရဖို့ ချည်း ဖြစ် တော့သည် ။

"တော်သေးတာပေါ့။ အမေ့ဘက်က ဆွေပြတ်မျိုးပြတ်ဖြစ်နေလို့ ။ မ ဟုတ်ရင် မင်းမှာ ဦးလေး တွေ ဘကြီးတွေ တော်တော်များ ဦးမယ်"

"သဇင်...ပါးစပ်ပိတ်ထား"

သဇင်တစ်ခွန်း အခေါ်ခံရတိုင်း သန့်ဇင်သိန်း မျက်နှာကြီးတစ်ချက်ရှုံ့ လေ၏။

"နံပတ်လေး ရှိသေးတယ်ကွ"

"ဒါဖြင့် ဆက်ပြောပါတော့လား။ လမ်းခုလတ်မှာ ကိုယ့်ဦးလေးကို ကန်နေရသေးလား"

"နံပတ်လေး...ငါဟာ ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ သားမှန်းလူမသိတဲ့ အတွက် ဒီကုမ္ပဏီကြီးထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို လေ့လာခွင့် ရမယ်တဲ့ "

"လူသတ်နေကြလို့ လား"

"အလေလွင့် အခိုးအဝှက်တွေပေါ့ကွာ။ အပျင်းဆုံးဓာတ်ဆီတို့ ဒီဇယ်

တို့ ကစပြီး ကုန်ချောဖြစ်တဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေထိ"

"မှန်တာပဲ"

နေရင့်အဖေက ရန်ကုန်မှာ ဧရာမ စက်ရုံကြီးတစ်ခုတည်ခဲ့သည် ။ အစတုန်းကတော့ ပြင်သစ်မှာ အလှကုန်လုပ်ငန်းပညာသွားသင်လိုက်၊ ရန်ကုန် ပြန်လာလိုက်၊ ပြင်သစ်ပြန်သွားလိုက်၊ အင်္ဂလန်သွား လိုက်၊ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ လှည့်လည်နေလိုက်၊ ရန်ကုန်ပြန်လာလိုက် လုပ်ရာကနေ အလှကုန်လုပ်ငန်း စက်ရုံကြီးကို တည်ဖြစ်သွားတော့သည် ။ ထိုစက်ရုံမှာ မိတ်ကပ်အမျိုးမျိုး၊ ရေဖျော်လိမ်းရသည့်ပုံစံ၊ အပျစ် ရည်ပုံစံ၊ ပေါင်ဒါအမျိုးမျိုး၊ ကိုယ်လိမ်း၊ မျက်နှာလိမ်း၊ ပြီးတော့ ကရင်မ်ပတ် အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုး၊ နေလောင်ခံကရင်မ်၊ ပါးရည်မတွန့်စေသည့် အသားအရေ ပြုပြင်သော ကရင်မ်၊ မျက်နှာသန့်စင်ရေ စုစု ပေါင်းအုပ်စုကြီး ခြောက်ခုခွဲ၍ တစ်စုတစ်စုမှာ မှ အမျိုးအမည် သုံးလေးမျိုး ထပ်ခွဲပြန်သည် ။ ယခုနောက် ဆုံးထုတ်လုပ်သည့် အလှကုန်ကတော့ ရှိမပူခေါင်းလျှော်ရည်အမျိုးမျိုးဖြစ်လေ၏။

မြန်မာပြည်မှာ အလှကုန် ထုတ်လုပ်လျှင် တစ်မျိုးလောက်သာ ထုတ်လုပ်ပြီး‘အောကစ်’ အလှကုန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းသော အမျိုးအမည်များများ ထုတ်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည် ။ အောကစ်(Orchid သစ်ခွ) အလှကုန် များ သည် နိုင်ငံတကာ ဈေးကွက်ဝင် အလှကုန်များ နှင့် အရည်အသွေးယှဉ်နိုင်သည် ။ ဖော်မြူလာအမျိုးမျိုးကို ထုတ်လုပ်ပုံ ထုတ်လုပ်နည်းများကို အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ လှည့်လည် သင်ကြား ခဲ့ပြီး ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ထုတ်လုပ်သည် ။ တစ်ခုတစ်ခုပေါ်မှာ အမြတ်သိပ်မယူဘဲ ရောင်းသည် ။ ဦးနေအောင် မြန်မာပြည်မှာ မရှိသည့်အချိန်တွေမှာ ဖော်မြူလာမှ စ၍ ငွေရေးကြေးရေးအပါအဝင် အစစ သိုသိုသိပ်သိပ်

နှင့် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ စီမံသူက နှစ်ဦးရှိ သည် ။

တစ်ဦးက ဦးနေအောင်၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို။ အစ်ကိုဆိုပေမဲ့ မတိမ်းမယိမ်း ရွယ်တူပဲဖြစ်၍ ကျောင်းလည်း တူတူနေခဲ့ရတော့ သူငယ်ချင်းပြန်ဖြစ်ကာ ‘မင်း’ ‘ငါ’နှင့်ပဲ ပြောလျက် ရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဟု ပြောလို့ လည်း ရသော ဦးရဲလွင်။ နောက်တစ်ဦးက ဦးနေအောင်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဥပဒေပညာရှင် ဦးမြတ်စိုး။ ထိုနှစ်ဦးက ကုမ္ပဏီ ကို စီမံကွပ်ကဲသလို နေရင့်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်သည် ။ ထိုနှစ်ဦးမှာ တောင်မှ ဦးမြတ်စိုးက သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ သပ်သပ်နေ၍ ဦးရဲလွင်က လူပျိုကြီး။ နေရင့်နှင့် အတူနေကာ ဖော်မြူလာမှန်သမျှကို ဦးရဲလွင်တစ်ယောက်ပဲ သိသည် ။ ဦးမြတ်စိုးကို မယုံ၍ မပြောတာ မဟုတ်ပါ။

"လုပ်ငန်းထဲမှာ ငါပါတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်မလုပ်ရတဲ့ တူတူ သိမထားတာ အကောင်းဆုံး"တဲ့ ။

ဦးမြတ်စိုးကိုယ်တိုင်က မသိချင်ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

"ဟေ့ကောင်တွေ...နံပတ်ငါး ရှိသေးလားလို့ မေးကြလေကွ"

"ပြောချင်ရင် ပြောချလိုက်ပါလားဟ၊ သူများ မေးခိုင်းနေရလား။ ငပေါ"

"ငါ ဆိုးလွန်းလို့ တဲ့ ကွာ၊ လိမ္မာသွားအောင် နှိပ်ကွပ်တာတဲ့ "

နေရင့်ဆိုတာလည်း အမှန်ပါ။

နေရင့်က အမိအုပ်၍ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါ။ ဖခင်ကရော တစ်ရံမလပ် အုပ်ထိန်းနေသလား ဆိုတော့ အဖေနှင့်သားက စိမ်းသက်လွန်းသည် ။ အဖေ မြန်မာပြည်မှာ ရှိခိုက်လေး တူတူနေရသည် ။ အဖေက မြန်မာပြည်နှင့် နိုင်ငံခြားဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားတွေမှာ နေချိန်ပိုများ ခဲ့၏။ ပ

ညာရှာနေလို့ ၊ ဥစ္စာရှာနေ လို့ ၊ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ ၊ ကုမ္ပဏီအတွက် လိုအပ်လို့ ...။ အကြောင်းတွေက အမျိုးမျိုး ရှိလွန်းသည် ။ ခုတော့ လည်း ဖေဖေ ပြန်လာဖို့ မလွယ်ပြီ။

"ဖေဖေ ပြန်လာမှာ ကွ"

အပြောကတော့ ခုထိ မလျှော့သေးပါ။ ဖခင် တစ်ယောက်၏ ဝတ္တရား လုံးဝမချို့တဲ့ ပါ။ အဝေးမှ နေ၍ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သည် ။ ဆုံးမစကားကို ရံဖန်ရံခါ ပြောသည် ။ နေရင့်တစ်သက်တာမှာ လို လေသေး မရှိစေရအောင် ထားသည် ။ ဖခင်ဝတ္တရားကတော့ ကျေပါသည် ။ သို့ပေမဲ့...မျက်စိအောက်မှာ ထား၍ တတွတ်တွတ် သင်ကြားခြင်း မခံရသူမို့ နေရင့်က စကားပြောလျှင် ပြတ်တောင်းသည် ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုနည်းသည် ဟု ဆိုနိုင်၏။ ပြီးတော့ နေရင့်၏ အဓိက နာမည်ပျက်သော ဆိုးသွမ်းမှုမှာ ရောက်လေရာအရပ်မှာ ရန်ဖြစ်ခြင်းတည်း။

ရန်ဖြစ်ဖို့ ၊ လူရိုက်ဖို့ နေရင့် နည်းနည်းကလေးမျှ မကြောက်ပါ။ သူက လုပ်လွှတ်လိုက်၍ တစ်ဖက် သား ဆေးရုံရောက်သွားတာမျိုး ရှိသည် ။ သူများ လုပ်တာ ခံလာရ၍ နေရင့် ဆေးရုံရောက်သွားရတာမျိုး ရှိသည် ။ သူကလွန်၍ တစ်ဖက်သားက တိုင်လျှင် ဦးလေး လူပျိုကြီး ဦးရဲလွင်က အတူနေမို့ လိုက် တောင်းပန်၊ ရဲစခန်းမှ လိုက်ထုတ် အာမခံရတာမျိုး ရှိ၏။ နေရင့်တို့ ခံလာရပြီဆို ဘယ်သူလုပ်လိုက်မှန်း ဦးရဲလွင်တောင် မသိစေရ။ နေရင့် ကြိတ်မှိတ်ခံ၏။

"ကိုယ့်ဘာသာ ဖြစ်တုန်းကဖြစ်ပြီး ခံရပလားဆို ဟိုပြေးတိုင် ဒီပြေးတိုင်၊ နိုင်လာတော့ မှန်းနေ ဒါမျိုး ကျွန်တော်နည်းနည်းမှ ဝါသနာ မပါဘူး။ ခံရလို့ ပြေးတိုင်ရင် နိုင်လာတော့လည်း လုပ်ခဲ့ပြီဗျာလို့ ပြေးတိုင်ပေါ့..."

"အစကတည်းက လိမ်လိမ်မာမာ နေချင်ရင် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်
စေနဲ့ ။ ဖြစ်တော့ဖြစ်ပြီး ရှုံးရင် တစ်မျိုး နိုင်ရင်တစ်မျိုးဆိုတော့ ဘယ်
လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲ"တဲ့ ။

အဲဒါ နေရင့်ရဲ့ ဝါဒ ဆိုပဲ။

"ငါတို့ အခု ဘယ်သွားမလဲ"

စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မို့ စောစောပြီးခိုက်မှာ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်ဖို့
အချိန်တွေ နှမြောနေကြ သည် ။

"တစ်ခုခု သွားစားကြမလား"

အားလုံးက တတ်နိုင်သူချည်းပါ။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ငွေကို ချွေ
တာသုံးစွဲရသူ တစ်ယောက်မျှ မပါ။ သူတို့ ကောင်းကောင်း စားကြသည်
။ ပစ္စည်းကောင်းသုံးသည် ။ သို့ပေမဲ့ ထိုအုပ်စုကို ချီးကျူးရမှာ က မဟု
တ်တာဆို၍ ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူတောင် မပါဝင်ချေ။

"ခင်မာလာစိုးအိမ် သွားကြရအောင်"

"ဟ"

မြင့်အေးက ပါးစပ်ပြသွားရ၏။ အရင်ကိစ္စတုန်းက နေရင့်ပြီးလျှင် ဒု
တိယ အပြစ်အရှိဆုံးလူက မြင့်အေးဟု ပြောနိုင်၏။

"မင်းကလည်း ...အရာရာ နောက်ကျ။ စိမ်းဖန့်ရှေ့ကို ရောက်နှင့်
အောင် ချနိုင်ရင် ဒီပြဿနာ မပေါ်ဘူး"ဟု ကျော်ဦးက ဆူထားသည် ။

"မလုပ်ပါနဲ့ ။ မာလာက တို့ အုပ်စုကို ခုထိ မခေါ်သေးဘူး"

လမ်းမှာ တွေ့လျှင်တောင် မာလာက နှုတ်ခမ်းစူ၊ ခြေဆောင့်၍ မျက်
စောင်းပါ ထိုးသွားသည် ။

"အဲဒါတွေ လုပ်နေတာကိုက ငါတို့ ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်က မပြတ်နိုင်တဲ့ သဘောကိုပြတာ။ တကယ်ပြတ်နိုင်ရင် ဒါတွေ ဘာမှ လုပ်နေစရာ မလိုဘူး။ လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုရုံပဲ"

"နေပါဦး မင်းက ဘာသွားလုပ်ချင်တာလဲ"

"အမျက်ပြေ ကဗျာတစ်ပုဒ် သွားရွတ်မလို့ "

"စပ်ပြီးပလား...မင်းကဗျာက"

"အူကြောင်ကျားရေ...ကြံဖန်ညံ့ပေးပေါ့။ သွားချောမယ်လို့ ပြောတာ "

"ဝါသနာ မပါဘူး"

"ငါ့မျက်စိထဲမှာ "

"မျက်တောင်စိုက်နေရင်တော့ မျက်ခမ်းစပ်ပဲ"

"မျက်တောင်စိုက်နေတာထက် ဆိုးသေးတယ်"

"ဟာ...နေရင့် ဒီပုံဆိုးကို ဘယ်တုန်းက ကြွေသွားတာလဲ"

မာလာက မိန်းကလေး အုပ်စုထဲမှာ အဝဆုံးမို့ သူ့ကိုပုံဆိုးဟု ခေါ်လျှင် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာ၏။

"ဘယ်ကလာ...ဒီပုံဆိုးများ "

"ငါ့မျက်စိထဲမှာ အစိမ်းရောင်တွေ သမ်းနေတယ်"

"ဪ...သိပြီ။ အရောင်လေးက စိမ်းဖန့်ဖန့်လေး မဟုတ်လား"

"အေး...သူ...ငါ့ကိုကြည့်သွားပုံကွာ တစ်ချက်မှ တစ်ချက်ထဲလေး။ တစ်စက္ကန့်တောင်ပြည့် အောင် ကြာမယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီအကြည့်ထဲမှာ

ငါ့ကို စိတ်နာလွန်းလို့ စိတ်နာဖို့ တောင် စိတ်နာနေတော့ တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုကွာ..."

"တကယ့်ကို မတူမတန် ကင်းစိမ်း ပြတ်တောက်သွားတာ။ ငါ...ဒါကို လှိမ့်ပိမ့် ခံနေတာ သုံးလ ရှိပြီ။ စာမေးပွဲတွေလည်း စစ်မယ်ဆိုတော့ မလှုပ်ရဲတာနဲ့ ငြိမ်နေရတယ်။ တော်ကြာ ငါ့အနှောင့်အယှက် ကြောင့် သူ စာကျက်ပျက်ရရင် ပိုဆိုးမှာ စိုးလို့ ..."

"ငါ တကယ်မခံစားနိုင်ဘူးကွာ၊ ကြွေတယ်"

"သေနိုင်တယ်"

"သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောခွင့်ကို မက်မောလွန်းတဲ့ အတွက် သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြောရရင် တောင် နည်းနည်းပါးပါး ဖြေသာတယ်"

"တကယ် သေနိုင်တာ"

"ကျော်စွာ...မင်းက ရည်းစားနဲ့ ကောင်၊ ကိုယ်ချင်းစာကွ"

"မင်းအဒေါ် ငါ့ရည်းစားကို ငါကတစ်ခါမှ ငရုတ်သီးမှုန့် မထည့်ဖူးဘူး ငါ့တူ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင် ရယ်တီးကို ဇွန်းလေးနဲ့ မွှေပေးရုံပဲ ရှိတယ်"

"ဪ...အရေးထဲ ကိုမင်္ဂလာက တစ်မျိုး"

"သွားကြရအောင်ကွာ။ မင်းတို့ လိုက်ချင်လိုက်၊ မလိုက်ရင် ငါ့ဘာသာ သွားမယ်။ မာလာ့ကို တောင်းပန်မယ်။ ဖန့်ကလေးနဲ့ လည်း မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းမယ်။ ငါကြွေနေတာပါ တစ်ခါတည်းပြောမယ်"

သူငယ်ချင်းတွေက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငူငူကြီးတွေ ငေါင်နေ၏။ နေရင့်က သူ့ကားပေါ်တက် သည် ။ သူ့ပါဂျရီးကြီးက ကြီး၏။ လူဆန့်သည်

မို့လည်း လူစုကြပြီဆိုလျှင် နေရင့်ကားကိုပဲ တစ်စည်းတစ် လုံးတည်းဖြစ်အောင် သုံးကြတာများ သည် ။

"ဟေ့ကောင်တွေ မလိုက်ဘူးလား"

စက်နှိုးပြီးပြီ။ စတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသည် ။ "ဟင့်အင်း"ဆိုလျှင် မောင်းထွက်ဖို့ ပဲ ကျန်၏။

"လိုက်ဖြစ်ဖို့ များ ပါတယ်"

"ခုမှ များ နေ"

"များ ပါတယ်ဆို...လူတွေက အများကြီးကို ပြောတာ"

ဖြုတ်...ဖြုတ်ဆို ကားပေါ်ရောက်ကုန်၏။

"ဘာဝယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ"

"ကန်တော့ဖို့ ဆိုရင် ဖယောင်းတိုင်နဲ့ ကိတ်မုန့်"

"အအေးတစ်ပုလင်း ပါပစေ"

"ဟာ...ဒီကောင်တွေ လက်ဆောင်ပေးဖို့ "

"ငါသိတယ်၊ ငါဝယ်မယ်၊ ဒါမျိုး ငါလုပ်နေကျ၊ ဝယ်နေကျ"

"အောင်မယ်"

"တကယ်ပြောတာ"

သန့်ဇင်သိန်းက လက်မထောင်ပြ လိုက်လေသတည်း။
